

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 281

гр. Перник, 29.11.2011 г.

Административен съд - Перник, в закрито съдебно заседание на двадесет и девети ноември, две хиляди и единадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ И.

като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД №331 по описа за 2011 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по частна жалба на Н.И.Ц.*** срещу определение №388/ 13.10.2011 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1568 по описа на съда за 2011 г.

С атакуваното определение е оставена без разглеждане жалбата и е прекратено производството по делото, в което е обжалвано наказателно постановление №3202/21.07.2011 г. на Началник сектор „ПП“ към ОД на МВР - Перник, с което НП на Н.И.Ц. за нарушение по чл. 25, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. основание чл. 180, ал. 1, т. 1, предл. 4 от ЗДвП, като е постановено и отнемане на 5 контролни точки.

Първоинстанционният съд е приел, че наложеното наказание попада в хипотезата на чл. 189, ал. 13 от ЗДвП, тъй като с него е наложена „глоба“ в размер на до 50 лв. вкл., поради което НП е необжалваемо.

В жалбата се твърди, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено, тъй като неправилно Районен съд - Перник е приел, че НП не подлежи на обжалване, тъй като предвидения в ЗДвП необжалваем минимум противоречи на разпоредбата на чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Поради това противоречие жалбоподателят твърди, че следва да се приложи нормата на Конвенцията, тъй като същата е с предимство пред вътрешните нормативни актове на Република България.

Ответникът по жалбата - ОД на МВР - Перник не изразява становище по жалбата.

Частната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока и от надлежна страна, срещу определение, което прегражда по – нататъшното развитие на съдебното производство и като такова подлежи на обжалване.

Административен съд – Перник, след като разгледа делото по реда на глава тринадесета от АПК намира, че жалбата е неоснователна, а определението правилно, по следните съображения:

Видно от делото, с визираното наказателно постановление е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. За да постанови обжалваното определение Районен съд – Перник се е съобразил с разпоредбата чл. 189, ал. 13 от ЗДвП, която е императивна и фиксира минимум от 50 (петдесет) лв. (вкл.), под който НП, с което е наложена санкцията, не подлежи на обжалване.

Изключването на съдебния контрол по силата на тази разпоредба на ЗДвП води до недопустимост на съдебното производство за проверка на акта на всички основания за законосъобразност, включително и на посочените в настоящата жалба. В процесния случай наказателното постановление е влязло в сила в момента на неговото постановяване по силата на разпоредбата на чл. 64, б. „а“ от ЗАНН, поради което правилни са изводите на районния съд, че жалбата следва да се остави без разглеждане, а образуваното съдебно производство да бъде прекратено като процесуално недопустимо.

Твърдението на жалбоподателя за противоречие на чл. 189, ал. 13 от ЗДвП с Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и по специално с нейния чл. 6, настоящия състав намира за неоснователно. Съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното законодателство на страната, като същите имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Предвид това правило, ако се приеме че в настоящия случай се касае за международен договор, влязъл в сила по реда на чл. 5, ал. 4 от Конституцията, то разпоредбите на Конвенцията биха имали приоритет пред тези на вътрешното законодателство и конкретно чл. 189, ал. 13 от ЗДвП, в случай на налично противоречие помежду им. Следва да се отбележи, че по прилагането на нормата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията към настоящия момент е налице практика на Конституционния съд, която обобщено казано е в смисъл, че независимо, че нормите на инкорпорираните международни договори при противоречие с нормите на вътрешното законодателство се прилагат с предимство пред вътрешните, то същите не следва да противоречат на върховния и основен закон на републиката. Този извод се налага от тълкуването на чл. 5, ал. 2 и 4 от Конституцията във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията. Последната цитирана норма гласи, че Конституционния съд има правомощието да се произнася за съответствието на законите с международните

договори, по които Република България е страна. Такова произнасяне за несъответствие на разпоредбата на чл. 189, ал. 13 от ЗДВП с международен договор към настоящия момент не е налице. Дори и да се намери подобно несъответствие, то следва да бъде преодоляно по посочения ред, защото приоритетът е на основния закон. Предимството прогласено в чл. 5, ал. 4 от Конституцията не е предимство пред конституционните разпоредби. И обратната теза може да доведе до неблагоприятен резултат и до парализиране действието на норми на върховния и основен закон на републиката от международна норма, която не им е съответна (в този смисъл е позицията на повече от половината членове на състава, постановил решение №4 от 01.04.1999 г. на КС на РБ по КД №31/98 г., която позиция и настоящия съд споделя.)

В смисъла на всичко казано до тук органите на съдебната власт са длъжни да зачетат и приложат посочената законова разпоредба при осъществяване на правораздаване. За настоящия съд не е налице каквото и да било основание за неприлагане на законовото ограничение за обжалване.

На следващо място оплакването на жалбоподателя във връзка с предвиденото с процесното НП отнемане на контролни точки и твърдението, че това отнемане е самостоятелно правно основание за обжалване на НП, дори и при необжалваем минимум на глобата, намираме същото за неоснователно. Определение №26/16.04.2010 г. на смесен 5-членен състав на ВКС и ВАС е неотнормосимо към настоящия спор, доколкото с атакуваното определение на Районен съд – Перник е отхвърлена като недопустима жалбата срещу процесното НП, съдържаща оплаквания за неправилно приложение на материалния и процесуален закон по отношение на наложеното с него административно наказание „глоба,” без да се съдържа оплаквания във връзка с контролните точки, които следва да бъдат отнети на водача. Районният съд правилно и законосъобразно се е произнесъл по предявеното пред него оспорване, което не е било насочено срещу отнетите с НП контролни точки. Ако приемем, че в настоящата жалба е налице оспорване на НП в частта му, в която се постановява отнемане на определен брой контролни точки, то такова атакуване е недопустимо за първи път пред касационна инстанция. Предмет на касационна проверка са само посочени в жалба пороци на постановен от инстанция по същество съдебен акт, както и неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав смята, че Районен съд – Перник, като е приел атакуваното НП за необжалваемо по отношение на наложеното административно наказание за вмененото с него нарушение, е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Водим от гореизложеното Административен съд – Перник

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ В СИЛА определение №388/13.10.2011 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1568 по описа на съда за 2011 г., с което е оставена без разглеждане жалба и е прекратено производството по делото, в което е атакувано наказателно постановление №3202/21.07.2011 г. на Началник сектор „ПП“ към ОД на МВР - Перник, с което НП на Н.И.Ц.*** за нарушение по чл. 25, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. основание чл. 180, ал. 1, т. 1, предл. 4 от ЗДвП, като е постановено и отнемане на 5 контролни точки.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/
2./п/